ΠΑΓΩΝΙΑ

('Από τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Κώστα Παρορίτη «ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ».)

Περασμένη ἡ ὥρα. Οἱ ἄνθρωποι νωρὶς νωρὶς, μαζωχτήκανε ἀπόψε στὰ σπίτια τους. Κακὴ νύχτα. Χειμώνας, κρύο, βροχή. Στὸν καφενὲ τοῦ κὺρ Πέτρου λίγοι μένουνε ἀκόμα. Εἶναι κεῖ μιὰ παρέκ ἀπὸ χαμάληδες τοῦ μώλου ποὺ παίζουνε πρέφα μὲ καπίκια. Παίζουνε γιὰ συφέρο, χτυποῦνε μὲ θυμὸ τὶς γροθιές τους στὸ μαρμάρινο τραπεζάκι, βλαστημᾶνε σὰ χάνουνε κ' εἶναι ἕτοιμοι νὰ σφαγοῦνε γιὰ ἕνα καπίκι. Τὸ παιγνίδι γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι πιὰ ξεκούραση, εἶναι ξακολούθηση τῆς δουλειᾶς, ποὺ περιμένουνε κάτι ἀκόμα νὰ κερδίσουνε γιὰ νὰ συμπληρώσουνε τὸ φτωχὸ μεροδούλι. Πάρα πέρα ἕνας γέρος μὲ γυαλιὰ εἶναι χωμένος σὲ μιὰ φημερίδα· διαβάζει ἀργά, συλλαβιστά, τὰ νέα τῆς ἡμέρας, τὰ χείλια του κουνιοῦνται ἀδιάκοπα καθὼς διαβάζει καὶ τὸ διάβασμα προχωρεῖ μονότονο, ἀργό, ἀπελπιστικό. Ἕνας βαρκάρης μοναχὸς καπνίζει ναργιλὲ βάζοντας τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο. Κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ βλέπει στὴν πλατέα κάθουνται δυὸ κύριοι καλοντυμένοι· εἶναι βυθισμένοι σὲ κάποια χαμηλὴ κουβέντα καὶ κάποτε στρέφουνε τὰ κεφάλια καὶ κοιτάζουνε ἀνήσυχα ὄξω στὸ πεζοδρόμι ὅπου ἀκούγεται ὁ κρότος ποὺ κάνει τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ἀπάνω στὰ μάρμαρα. Ὁ καφετζῆς κουτουλᾷ πίσω ἀπὸ τὸν μπάγκο· ὁ ὑπηρέτης ἕνα παιδὶ ὡς δώδεκα χρονῶ ἀκουμπᾷ σ' ἕνα σακκὶ γεμάτο κουκκιὰ καὶ κοιμᾶται μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τὰ σκοτειὰ ποὺ κρέμουνται οἱ λάμπες, γεμάτα μύγες ποὺ βρήκανε κεῖ καλὸ νὰ κουρνιάσουνε· ἕνα καναρινάκι κοιμᾶται ἥσυχα ἀπάνω σ'ἕνα ξυλαράκι μέσα σ' ἕνα μικρό, ἀσφυχτικὸ κλουβί, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ νταβάνι. Σιγαλιὰ μέσα. Οἱ δυὸ κύριοι κατεβάζουνε τὴ φωνή τους στὴν κουβέντα ὅσο ποὺ νὰ κούγουνται καὶ δὲν ξεχωρίζουνε παρὰ οἱ φωνὲς τῶ χαμάληδων τοῦ μώλου ποὺ κατεβάζουνε ὅλα τὰ καντήλια κι ὅλα τᾶγια δισκοπότηρα ἀπάνω στὴ φιλονικία.

Μπροστὰ στὸ μαγαζὶ εἶναι μιὰ μικρὴ καμάρα· κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα αὐτὴ ἔχουνε τρυπώσει δυὸ μικροὶ μάγκες· δὲν εἶνε πιὸ μεγάλοι ἀπὸ δέκα χρονῶ. Ξυπόλυτοι κ' οἱ δυὸ πατοῦνε στὶς κρύες βρεγμένες πλάκες τοῦ πεζοδρομιοῦ. Τουρτουρίζουνε ἀπὸ τὸ κρύο, χώνουνε τὰ χέρια στὶς ἀμασκάλες τους γιὰ νὰ βροῦνε ζέστα, στρυμώνουνται ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε. Δὲ λένε τίποτις μεταξύ τους κι ἀπὸ τὸ στόμα τους βγαίνει ὁ ἀχνὸς τῆς ἀνάσας ποὺ τοὺς ζεσταίνει λίγο γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάγουλα· οἱ μύτες τους, ταὐτιά τους παγωμένα καὶ κόκκινα. Ὁ πιὸ μικρὸς φοράει ἕνα μακρύ, πλατὺ παντελόνι ζωσμένο στὴ μέση μὲ σπάγκο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ παντελόνι χωρούσανε εὔκολα τὰ πόδια καὶ τῶ δυό. Ὁ ἄλλος ἔχει μιὰ πάνινη φορεσιὰ ποὺ τοῦ τηνὲ χαρίσανε ἀπὸ τὸ σπίτι κάποιου χτικιασμένου ποὺ πέθανε τὶς προάλλες. Βρέχει. Βροχὴ μὲ τὸ ἀσκί. Τὰ μάρμαρα τοῦ πεζοδρομιοῦ γυαλίζουνε σὰν καθρέφτης κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ καίει ἀψηλὰ στὴ γωνιά. Μέσα στὸ λιμάνι χύνουνται μὲ βουὴ τὰ θολὰ ποτάμια ποὺ κατεβαίνουνε ὁρμητικὰ ἀπὸ τοὺς διάφορους δρόμους· ἡ θαλασσα ἔχει ταραχὴ φριχτή· τὰ κύματα χτυποῦνε μὲ λύσσα στὸ μουράγιο, σηκώνουνται ἀψηλὰ ἀφρισμένα καὶ σπάζουνε στενάζοντας ἀπάνω στὶς πλάκες τοῦ μώλου. Τὰ καΐκια χορεύουνε ἕνα τρελλὸ χορὸ ἐνῷ ὁ ἀέρας παίζει τὸ θλιβερὸ σκοπό του· τρίζουνε οἱ ἁλυσσίδες, δέρνουνται τὰ σκοινιά, ἀγκομαχοῦνε τὰ σκάφη, περνᾷ σφυρίζοντας ὁ ἀέρας μέσα ἀπὸ τὰ ψηλὰ κατάρτια ποὺ σχηματίζουνε ἕνα μυστηριώδικο δάσος μέσα στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας. Τὰ σκυλιά, φύλακες τῶν καϊκιῶν, ἀλυχτᾶνε φοβισμένα, κ' οἱ βαρκοῦλες κ' οἱ ψαροπουλες, ὅσες δὲν εἶναι καλὰ ἀραγμένες, πᾶνε νὰ πεταχτοῦνε ὄξω στὸ μῶλο, ἀπὸ τὸ κῦμα τὸ θεόρατο.

— Κατακλυσμός, — λέει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ κάθουνται κοντὰ στὸ παράθυρο — Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ· κ' ἔχω καλὸ φαῖ ἀπόψε καὶ θὰ μὲ περιμένουνε.

Στὴν πλατέα τὴν μαρμαρένια ψυχὴ δὲ φαίνεται. Ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες τῶ μαγαζειῶ χύνουνται ὄξω γυαλιστερὲς φωτεινὲς λουρίδες. Τὰ σπίτια ποὺ σκαρφαλώνουνε στὸ βράχο, βυθισμένα στὸ σκοτάδι. Ποὺ καὶ ποὺ σὲ κανένα παράθυρο φαίνεται κανένα φῶς δειλό. Ὁ γέρος μέσα στὸν καφενὲ δὲν παρατάει τὴ φημερίδα. Μόνο ὅταν ἀκούγεται κανένα μπουμπουνητὸ σηκώνει τὸ κεφάλι του, κοιτάζει ὄξω καὶ πάλε βυθίζεται στὸ ἀγωνιώδικο διάβασμά του. Οἱ χαμάληδες ξακολουθοῦνε τὸ παιγνίδι κι ὁ καφετζῆς τὸν ὕπνο του. Κάποτε ὅταν οἱ φωνὲς δυναμώνουνε ἀνοίγει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του, τοὺς κοιτάζει νυσταγμένα καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ τόνε ξαναπαίρνῃ αὐτὴ τὴν ὥρα ὀνειρεύεται νὰ εἴτανε σ' ἕνα ζεστὸ κρεββάτι καὶ δὲ βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰδειάσῃ τὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ δίπλα ἀπάνω σὲ παχὺ στρῶμα. Μὲ ἡ βροχὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ. Λὲς καὶ θέλει νὰ πνίξῃ τὸ νησί. Οἱ μάγκες τουρτουρίζουνε στὴν καμάρα. Μὲ ὅλο τὸ κρύο ἡ νύστα τοὺς βαραίνει τὰ βλέφαρα. Δὲν ἔχουνε ποὺ νὰ πᾶνε. Ὁ ἕνας εἶναι πεντάρφανος· κοιμᾶται ταχτικὰ μέσα στὶς βάρκες κι ὅταν κάνει κρύο τρυπώνει, ἂν τὸν ἀφήσουνε, σὲ κανένα φοῦρνο ἢ σὲ καμιὰ καμάρα. Ὁ ἄλλος ἔχει γονιοὺς μὰ ὁ πατέρας του, μεθυσμένος, τὸ τσακίζει κάθε βράδυ στὸ ξύλο καὶ καὶ τοῦ παίρνει τὶς πεντάρες ποὺ μάζεψε, κάνοντας θελήματα ὅλη τὴ μέρα, γιὰ νὰ τὰ πιῇ. Προτιμάει νὰ μὴ πηγαίνῃ στὸ σπίτι. Γλυτώνει τὸ ξύλο μὰ δὲ βλέπει τὴ μάννα του καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὸ κρύο.

Οἱ δύο κύριοι τελειώσανε ἀπὸ ὥρα τὴν κουβέντα τους· εἴπανε ὅλα ὅσα εἴχανε νὰ ποῦνε, τὰ ξαναμασσήσανε γιὰ χιλιοστὴ φορά· τώρα κάθουνται ἀμίλητοι κοιτάζοντας τὴ βροχή. Ὁ ἕνας συλλογιέται τὸ καλὸ φαῖ ποὺ τονὲ περιμένει στὸ σπίτι, ὁ ἄλλος τὴ γυναικούλα του, τὰ παιδάκια του ποὺ μαζεύονται ὅλοι καθε βράδυ ὕστερις ἀπὸ τὸ φαῖ στὴν τραπεζαρία, σὲ χρυσῆ, ὁλόγλυκη συντροφιά· τὸ καναρίνι τίναξε τὰ φτερά του μέσα στὴ συρματένια φυλακή του τρομαγμένο σὰν ἀπὸ κακὸ ὄνειρο. Μιὰ πεταλουδίτσα τριγυρίζει γῦρο στὸ γυαλὶ τῆς λάμπας μὲ ἀνεξήγητη πιμονή. Ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνας μικρὸς χτύπος. Κάποιος χτυποῦσε τὸ τζαμένιο φεγγίτη τῆς πόρτας. Οἱ δύο κύριοι σηκώσανε τὰ κεφάλια τους. Ἕνα πουλάκι, εἶπε ὁ ἕνας ἀδιάφορα. Τὸ πουλὶ χτυποῦσε τὶς φτεροῦγες του ἀπάνω στὰ τζάμια· ζητοῦσε φαίνεται μέρος νὰ μπῇ. Κάποτε ἀνακάλυψε κάποια τρυπίτσα στὸ τζάμι καὶ τρύπωσε. Γύρισε ἀπὸ δῶ γύρισε ἀπὸ κεῖ κάμποση ὥρα ὅσο ποὺ ἀκούμπησε σ' ἕνα καρφὶ ἀψηλά. Εἴτανε μούσκεμα ἀπὸ τὴ βροχή· θὰ κρύωνε· ἄρχισε νὰ ψειρίζεται, φαινότανε σὰν ἐφχαριστημένο ἐκεῖ· ὄζω δὲ βρῆκε μέρος νὰ κουρνιάσῃ ὅταν πλάκωσε ἡ βροχή. Πλανήθηκε κάμποσο τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο· ἡ ψυχούλα του παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο· τὸ αἷμα του κομμένο. Τώρα πιὰ εἶναι καλά. Μέσα στὸν καφενὲ ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι χλιαρὴ κι ὁ ὕπνος γλυκός. Τὸ πουλάκι θὰ στεγνώσῃ, θὰ κοιμηθῇ ἥσυχα ὡς τὸ πρωί. Τίναξε τὰ φτερά του καὶ καλοκάθισε στὸ καρφὶ τοῦ τοίχου· ἡ ψυχίτσα του ἦρθε στὸν τόπο της.

Ὁ καφετζῆς ἄνοιξε ἄξαφνα τὰ μάτια του· χασμουρήθηκε ἀνοίγοντας τὸ στόμα του σὰ φοῦρνο, τανύστηκε, κάτι μουρμούρισε. Τὸ πουλάκι εἶχε χώσει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴ φτερούγα του. Ὁ καφετζῆς τὸ εἶδε.

— Μπᾶ, εἶπε.

Ἡ πρώτη σκέψη του εἴτανε νὰ τὸ πιάσῃ. Πῆρε ἕνα πανὶ κι ἄρχισε νὰ τὸ κουνάῃ πτὸν ἀέρα. Τὸ πουλὶ φοβήθηκε καὶ φτερούγισε τρομασμένο· ὅ,τι τὄπαιρνε ὁ ὕπνος ἔπειτα ἀπὸ τὴν κρύα τρομάρα· τὸ κυνήγησε, τόφερε ἀπὸ δῶ, τόφερε ἀπὸ κεῖ, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πιάσῃ. Θύμωσε. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Ἕνας κρύος ἀέρας χύθηκε μέσα· τὸ φῶς τῆς λάμπας παρ' ὀλίγο νὰ σβυστῇ· ὁ γέρος ποὺ διάβαζε τὴ φημερίδα σταμάτησε τὸ διάβασμα.

— Θὰ μᾶς πουντιάσῃς, κὺρ Πέτρο, εἶπανε οἱ δυὸ κύριοι

Τὸ πουλὶ κυνηγημένο, τρομαγμένο βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ χύθηκε ὄζω. Ὄζω σκοτάδι, κρύο τρυπητό. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε· ὁ καφετζῆς ξανακάθισε στὸν μπάγκο καὶ σὲ λίγο ἀρχίνησε παλε τὸ κουτούλημα.

Ἡ βροχὴ τώρα εἶχε σταματήσει.

— Καιρὸς νὰ πηγαίνουμε, εἶπε ὁ ἕνας κύριος· θὰ νησυχοῦνε στὸ σπίτι· καὶ σοῦχω ἕνα φαῖ ἀπόψε!

Φορέσανε τὰ βαρειὰ παλτὰ τους, σηκώσανε τοὺς γιακάδες τους, βυθίσανε τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ βγήκανε ὄζω. Ἡ θάλασσα βούιζε· τὰ ποτάμια τῆς βροχῆς κατεβαίνανε ὁρμητικὰ γιὰ νὰ χυθοῦνε στὴ θάλασσα. Ὁ οὐρανὸς γεμάτος σύννεφα μαῦρα. Τὸ φεγγάρι κρυμμένο δειλὰ πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Οἱ δυὸ κύριοι εἴπανε τὴν καληνύχτα. Τὴ στιγμὴ ποὺ χωριζόντανε, τὸ πόδι τοῦ ἑνὸς σκόνταψε σὲ κατι τί. Ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τί εἴτανε. «Ἕνα πουλάκι» εἶπε καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του βιαστικός Τὴν ἴδια στιγμὴ βγήκανε κ' οἱ δυὸ μάγκες ἀπὸ τὴν καμάρα. Πατούσανε ἀπάνω στὶς λάσπες. Δὲν εἴχανε ποὺ νὰ πᾶνε· ἂν τοὺς ἀνοίγανε στὸ φοῦρνο, καλά.

— Δὲς πᾷς στὴ μάννα σου ἀπόψε; ρώτησε ὁ ἕνας. Ὁ ἄλλος εἶχε σκύψει χάμω· κάτι κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Ρέ, γιὰ ἰδὲς ἕνα πουλάκι!

Ὁ μικρὸς ζύγωσε τὸ κεφάλι του

— Τὸ κακόμοιρο· θὰ ψόφησε ἀπὸ τὸ κρύο!

— Ζεστὸ εἶναι ἀκόμα!

Τόχωσε μὲ ψυχοπόνια στὸν κόρρο του ἀπάνω στὸ κρέας του γιὰ νὰ τὸ ζεστάνῃ. Μὰ τὸ πουλάκι εἴτανε πιὰ νεκρό. Οἱ δυὸ μάγκες ξακολουθήσανε ἀμίλητοι τὸ δρόμο τους μέσα στὸ σκοτάδι.

— Νὰ μᾶς ἀνοίγανε στὸ φοῦρνο! συλλογιόντανε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγίνετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	ἢ μην.
	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.